

ACC. NR. 452.

452

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Landskap: Skåne *Upptecknat av:* Johanna Nilsson, Fru
Härad: Färs. *Adress:* Näsby No.1, Lövestad.
Socken: Vollsjö *Berättat av*
Uppteckningsår: *Född år* *i*

Minnen från de gamla i Färs, Frenninge och Wollsjö.
Uppteckningen rör Bäckahästen.

Jag vill säga, vad jag hört av mina gamla förfäder. De äro döda för cirka 30 år sedan. Jag, som skriver detta, är 48 år.

Jag har läst Ystadtidningen, sedan jag var 10 år, så vill jag säga er, vad jag kommer ihåg av gamla. Bäckahästen kunde bli så lång, att flera personer kunde sitta på hans rygg. De sade, att det ej var goda tecken, då man såg honom. Om det var vid nattetid, då kom man ej lyckligt hem den natten. De kunde gå på en liten del hela natten utan att finna rätta vägen hem.

Skogssnufvan.

Min farmor hon talade om, att hon sett den. Hon bar något liknande ett baktråg på sin rygg. Det sades, att där de skulle gå och hämta deras djur i de stora skogarna, som då fanns, det skulle hava hänt, att en dräng hade träffat en sådan skogsmänniska. Det var en kvinna. Han kunde ej bli henne kvitt, men så fick han lov att gå hem men lova att komma igen, när han sått och skördat en skörd och det var eken.

Vollig^{ing} Ph.

452

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

Gode Nisse.

När någon var mycket rik, då hade de gonisse i deras gård. Det sades, att de gav honom mat vid sina tillfällen. Mormor hon tjänade som piga på en gård och där fick ingen annan än husbonden giva hästarna nattfoder. Det sades då, att han matade gonisse. De voro mycket rika. Där var aldrig brist på något. Hon sade att spiskammaren var alltid full av kött och mycken mat.

Goavätta.

Det sades att när småbarnen voro mycket snälla, då kunde goavätta taga dem ned under sängen. De sovo lika gott som i sängen. När då modern saknade sitt barn, låg det oskadat i goavättas famn. Det sades, att det blev mycket goda och förståndiga personer.

Skåne
Färs
Vallsjö

uppt. av Johanna Nilsson
Måb. nr 1
Lövestad 452

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5

Maran.

Min mormor talade om, att hon sett en
fölgamn, som var uppsatt, som en förstföderska skulle krypa
igenom. Det blev mara, det barn, som då föddes, vad det än var
för kön. Varför hon skulle göra så, var för att hon skulle föda
lätt barn. De sade, att det skulle gå lika fort som hästen.
(Hamn menas det, som fölen ligger i, när de föddes.)

Ja, nu har jag sagt, vad jag kommer ihåg, men ni få försöka läsa så gott ni kan. Jag såg att ni fordra ej några anspråk, därför att stava rätt i nutiden är ej så lätt.

Jag är barnfödd i Wollsjö, där mina för-
fäder levde. Min farmor hette Kerstin Lars Åstads Wollsjö.
Mormor Bengta Nils Håkans Frenninge.